

ת"ד 4210/06/13 - מדינת ישראל נגד גיורא אשכנזי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 4210-06-13 מדינת ישראל נ' אשכנזי

בפני השופט אבישי קאופמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גיורא אשכנזי

הנאשמים

גזר דין

במקרה שלפניי הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, באחריות לתאונת דרכים מיום 20.1.12, כמפורט בהכרעת הדין שניתנה ביום 20.11.14.

מסקנתי באשר לנסיבות התאונה, כפי שסוכמה בהכרעת הדין היא כי הנאשם החל בנסיעה, לאחר עצירה לפני מעבר החצייה, מתוך חוסר תשומת לב. הנאשם הבחין ככל הנראה שהרכב מימינו החל בנסיעה, אך לא בהולכת הרגל שהגיעה מימינו. טענת הנפגעת כי הנאשם נהג את רכבו במהירות גבוהה בהתקרבו למעבר החצייה, נדחתה, וקבעתי כי רשלנותו אינה מגיעה לדרגה כנטען על ידה, אולם השתכנעתי שהנאשם נהג ברשלנות בכך שהחל בנסיעה לפני מעבר החצייה בלא שוודא שמעבר החצייה פנוי.

ההלכה המקובלת היא כי הענישה במקרה של תאונת דרכים, תיגזר משניים. רמת רשלנותו של הנהג והפגיעה שגרם. אין דין נהג שנוהג ברכבו בקלות ראש או פראות כדין מי שאיבד ריכוז לשנייה או מי ששגה בשיקול דעתו, ואין דין מי שגרם לתאונה קטלנית או פגיעה קשה בזולת כדין מי שגרם לפגיעה קלה.

במקרה דנן נגרמה לנפגעת בתאונה חבלה של ממש אשר גרמה לה לשבר ברגל, והיא תיארה את מצבה כיום בעת מתן עדותה בדיון מיום 10.7.14, כשהיא מספרת שהיא סובלת מכאבים וצליעה ונזקקת לקבלת טיפולים עד היום.

פקודת התעבורה קובעת עונש מינימלי של 3 חודשי פסילת רשיון למי שגרם לתאונת דרכים עקב נהיגת ברשלנות, וכן עונש דומה למי שגרם לחבלה של ממש. מאחר ומדובר במקרה אחד, אין לומר כי יש לראות את העונשים כמצטברים, אלא כי גרימת חבלה של ממש היא נסיבה מחמירה לעבירה של נהיגה ברשלנות.

במקרה דנן סבורני כי רמת רשלנותו של הנאשם הינה "בינונית". הנאשם לא נהג בפראות ואף לא במהירות גבוהה.

המדובר במקרה של נהיגה בלא ריכוז או תשומת לב, אולם אין להתעלם מהעובדה כי מדובר בהתרשלות בקרבת מעבר חצייה, מקום שחובה על כל נהג להגביר את זהירותו.

אף החבלה שנגרמה להולכת הרגל הינה "בינונית". למרבה המזל לא מדובר בפגיעה חמורה מאוד, אולם אף אין מדובר בפגיעה קלה. הנפגעת סבלה משבר, היא סובלת מכאבים ומצליעה עד היום, ותסבול כנראה ממגבלה לאורך כל חייה בעתיד.

סקירת הפסיקה בהן נדונו תאונות דרכים דומות מביאה למסקנה כי מתחם הענישה הינו של פסילת רשיון לתקופה שבין חמישה ל - 11 חודשים, לצד פסילה מותנית וקנס ראוי.

המאשימה עתרה במקרה דנן לעונש של מאסר מותנה, אולם סבורני כי אין זה המקרה הראוי. רכיב של מאסר, בפועל או על תנאי, הולם תיקים בהם לפחות אחד משני המרכיבים של שיקול הענישה הינו חמור במיוחד, דהיינו רמת הרשלנות גבוהה או הפגיעה קשה, ולא במקרה מסוג זה.

מנגד, אף אינני מקבל את עמדת ההגנה, לפיה להולכת הרגל אשם תורם גבוה, וכי מדובר בהתרשלות של "שבריר שנייה". אינני מקבל טענות אלה. כמפורט בהכרעת הדין, גם אם אין מדובר בהתרשלות ברמה גבוהה, אין מקום לדבר כאן על "שבריר שנייה", אלא על רשלנות משמעותית בהרבה. הנהיגה הינה פעולה מסוכנת אותה יש לבצע בריכוז ותשומת לב מלאים. הנאשם כשל בכך, ועשה זאת בקרבת מעבר חצייה, מקום שהינו מועד מראש לסכנות. בנסיבות אלה, ובהתחשב בחומרת הפגיעה, לא רק שאין לקבל את עמדת ההגנה לפיה אין להטיל על הנאשם פסילה, אלא שאף אין הצדקה לסטייה מהעונש המינימלי, וכאמור, במקרה דנן קיימים שני עונשי מינימום.

שיקולים חשובים נוספים בקביעת עונשו של הנאשם, מעבר לנסיבות המקרה עצמו, הם נסיבותיו האישיות ובמיוחד עברו התעבורתי.

במקרה דנן מדובר במי שמחזיק ברשיון נהיגה למעלה מ - 40 שנים, ולחובתו 48 הרשעות. עיון בהרשעות עצמו מגלה כי חלק לא מבוטל מהן הינו העבירות שאינן קשורות לנהיגה, כגון עבירות המתבטאות בליקוי ברכב, או עבירות חנייה, אולם לחובת הנאשם גם עבירות מסוכנות של עקיפה בדרך לא פנויה - הגם שלא בשנים האחרונות - נהיגה בחוסר זהירות, והרשעה בתאונת דרכים נוספת שהתרחשה זמן קצר לאחר התאונה דנן.

כשאני מביא בחשבון את כל האמור לעיל, סבורני כי העונש הראוי במקרה דנן הינו באמצע מתחם הענישה הראוי, דהיינו פסילת רשיון לתקופה של שבעה חודשים, וזאת לצד פסילה מותנית וקנס כאמור.

אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של **7** חודשים.

לריצוי הפסילה, יפקיד הנאשם את רשיונו במזכירות בית המשפט בעכו.

אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים וזאת על תנאי למשך שנתיים לבל יעבור עבירה בה הורשע בתיק זה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השניה לפקודת התעבורה.

אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסך 1,600 ש"ח או 10 ימי מאסר שישא בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל עליו.

הקנס ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מתאריך 1.3.15.

הנאשם יפנה למזכירות בשעות הקבלה, לשם קבלת שוברי תשלום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, 25 בינואר במעמד, הנאשם, באת-כוחו עוה"ד גב' אוליאל וב"כ המאשימה עוה"ד גב' מנדלוביץ.